

ваше на припекъ. Натъпка устата му съ жълтия прахъ. Всички устремиха изтръпнали зеници въ животното.

Следъ нѣколко мига котаракътъ се тръшна на земята почна да се гърчи, отъ устата му изкочи сива пѣна.

Мавруда дигна бавно очи, примирена, покорна. Лицето ѝ бѣ жълто-зелено.

И угасналитѣ ѝ зеници прочетоха въ очитѣ на деспота неумолимата присяда.

*

Следъ два дни вещицата Елвана и момата Мавруда бидоха изгорени на клада.

Ала напраздно деспотътъ събра изъ цѣла Романия, изъ цѣлата латинска империя най-изкуснитѣ цѣлебници. Нищо не помогна. Бѣше вече късно.

Преди да стори година отъ сватбата си, младата деспина склопи очи, омрачена съ горещи сълзи отъ ~~населението~~ ^{отплаха} на цѣлата Родопска областъ ~~чередата ѝ угаси.~~

25.

Презъ неподвижнитѣ листа на гората, слънцето едва проникваше съ бледи, пасажинни нишки. Отъ време на време невидимъ горски звѣръ изшумоляваше между храститѣ и внезапно, въ ухаанната тишина, остро отекваше звукъ отъ пречупенъ клонъ. Нѣкъде отъ далече, бързи ручей пръскаха спотаянъ шѣпотъ, който отъ време на време се превръщаше въ бистъръ плѣсъкъ и после отново стихваше въ едва чутъ ромонъ.

Двама конници яздѣха мълчаливо, всѣки оглжбенъ въ собственитѣ си мисли. Тревата, която никнѣше по тѣсната пжтека, бѣ сведена полегато къмъ земята, жълта, смачкана и изсъхнала, каточе много крака я тѣпчеха всѣки день въ непрестаненъ ходъ. Макаръ, че минаваха почти единствено по сѣнчести мѣста, гората лѣхаше парлива и тежка задуха, пронизана отъ тънката миризъ на морави буторчета.

— Има ли още много? — попита тихо Добромиръ и свали шапка, поглади изпотеното си чело.

— Наближаваме — отвърна късо Радко, притежателятъ на една отъ най-добритѣ тъкачници въ Ловечъ.